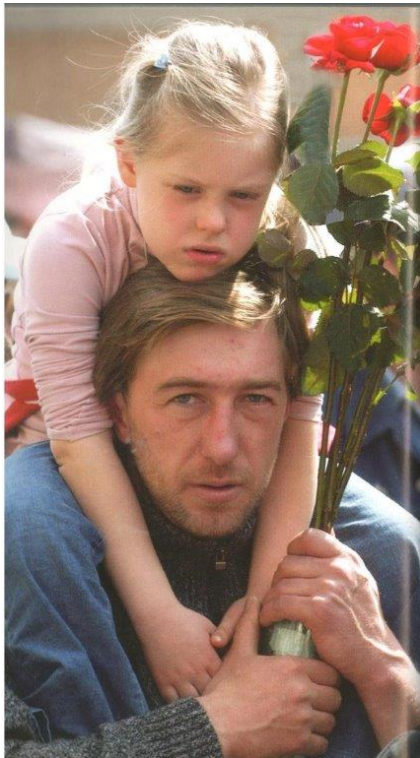

DIV KOJI JE OSTAO BEZ RIJEČI

Bio neki visok i snažan čovjek dugih nogu i ruku, te su svi misli da je div. No on je bio samo čovjek uvijek tužna lica i nikad nije progovorio ni jedne jedine riječi. Njegova bi kći uvečer, ni sama nije znala zašto je takav, plakala i uzdisala: „ Zašto, ah zašto je moj tata tako jak? Zašto nikad ne razgovara sa mnom?“

Ponekad bi ubrala buket šumskog cvijeća ili donijela dobru ocjenu iz škole, a tata ne bi rekao ni riječi. Jednom je upitala susjedu: „ Gospođo Ana, zašto moj tata nikad ne razgovara sa mnom. Zna li on govoriti? Je li potrošio sve riječi?“

Gospođa Ana bi uzdahnula: „Jadno dijete, tvoj tata je nekad pričao i pričao, smijao se i svake nedjelje dolazio na ples, ali onoga dana kad si ti rođena, a tvoja majka umrla on je zanijemio. Priča se da je sve svoje riječi i sav smijeh stavio u pletenu košaricu i bacio je u jezero.“

Toga popodneva djevojčica je poljskim puteljkom pošla prema jezeru čvrsto odlučivši da pronade košaricu. Voda je bila hladna i osvježavala je, ali jezero je bilo veliko i kad je doplivala do sredine, bila je jako umorna. Prišla je starom šaranu sa sivim ljuskama i upitala ga: „Jesi li negdje vidio košaricu puno riječi i smijeha?“

Šaran je pomislio: „Ako otpliva po košaricu djevojčica će se utopiti. Ali to je kćerka onoga zločestog diva koji lovi ribe i peče ih na žaru, pa neka se utopi.“ Šaran joj odgovori: „Košarica je na dnu jezera.“

Tek što je djevojčica zaronila, pokajao se on što je tako postupio, mahnuo perajama, odjurio do obale te ugledavši divlju patku i povikao: „Patko, patko, divova kćerka se utapa, požuri i javi mu.“

Djevojčica je pronašla košaricu, čvrsto je privila na grudi i zaplivala prema površini. Bilo je teško plivati jer su joj noge ovile šaš i morske trave. Umorna, počela je tonuti. Srećom, taj čas stigao je njezin otac u čamcu.

Brzo je bacio mrežu i kad ju je izvadio, ugledao je u njoj svoju djevojčicu. Tek što ju je položio na dno čamca, ona je otvorila oči i zagledala se u blago lice svoga oca orošena suzama. Usne su mu još uvijek bile nijeme.

Tada djevojčica brže-bolje otvori košaricu. Riječi poletješe prema divu i on s puno nježnosti reče: „Sva sreća sa sam na vrijeme stigao, dijete moje. Umalo nisam ostao i bez tebe. Kome bih mogao bilo što reći , a imam toliko toga pripovijedati!“

*Volim svoju majku. I ona mene voli. Uvjerena sam da me i otac voli, ali on mi to nikada ne kaže.
(Martina 8 godina)*